

Arrest

nr. 182 295 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Hazara te zijn. U bent 27 jaar oud. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Tabarghanak Khoja Ali in het district Jaghuri in de provincie Ghazni. Nadat u afstudeerde van de middelbare school werkte u gedurende één jaar als leraar aan een middelbare school Ghazni. Van 1389 tot 1392 (gregoriaanse kalender maart 2010 tot maart 2014) woonde u in Kabul waar u aan de universiteit economie studeerde. Tijdens uw studies organiseerde u een cursus basisopleiding voor ongeschoolde cursisten. U begon daar les te geven in 1391 en u deed dit gedurende twee jaar en enkele maanden. Na het behalen van uw bachelordiploma verbleef u soms in Kabul en soms in Ghazni. In uw jeugd ontwikkelde u liberale ideeën in verband met religie, de positie van vrouwen en de maatschappij. Toen u les gaf aan de middelbare school sprak u

met uw leerlingen hierover. Ook in de moskee sprak u over uw ideologie. U schreef tevens artikels hierover en las ze voor in de moskee. De laatste keer dat u in de moskee sprak reageerde de mullah negatief. In Kabul las u uw artikels ook voor in de moskee. Toen u les gaf aan cursisten in Kabul leerde u in 1392 (gregoriaanse kalender maart 2013-maart 2014) een Pashtoun meisje, genaamd Z., kennen. Ze volgde les bij u. Jullie waren aangetrokken tot elkaar en begonnen een geheime relatie. U huwde in mizan 1393 (gregoriaanse kalender september/oktober 2014) met uw stamgenote S., dit huwelijk was door uw vader geregeld. Na jullie huwelijk woonden jullie soms in Tabarghanak Khoja Ali en soms in Kabul. U sprak soms per telefoon met Z., die intussen terug naar haar familie in Qarabagh was verhuisd. Z. en u planden samen naar Kabul of Pakistan te gaan. Op 4 mizan 1394 (gregoriaanse kalender 26 september 2015) liepen jullie samen weg. In de buurt van Ghazni werden jullie tegengehouden door de politie. De politie wilde jullie meenemen, maar u probeerde hen te overtuigen geld te nemen en jullie te laten gaan. Uiteindelijk namen de politieagenten uw geld en lieten ze u gaan, maar Z. niet. U ging naar Nimruz en van daaruit verliet u Afghanistan. U kwam aan in België op 5 november 2015 en u vroeg asiel aan op 4 december 2015. Op 2 hoet 1393 (gregoriaanse kalender 21 februari 2015) verdween uw vader toen hij onderweg was naar Ghazni stad.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u tijdens het gehoor door het CGVS uw taskara (Afghaanse identiteitskaart) en een vertaling van uw taskara, een certificaat met puntenlijst van de middelbare school, een certificaat en een puntenlijst van de Kateb universiteit en drie artikels geschreven door u voor. Na het gehoor legt u bijkomende documenten voor, met name een brief geschreven door uzelf en kopies van twee dreigbrieven die u recent ontvangen had.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban of door de overheid. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

U verklaart dat u liberale ideeën had over onder meer religie en de positie van de vrouw in de maatschappij. U vertelt over de problemen die Hazara's ervaren in Afghanistan, over de problemen tussen verschillende stammen en het misbruik van religie en u zegt dat u niet deelnam aan de vasten (zie CGVS, p. 10, 11, 13). U slaagt er echter niet in op een geloofwaardige manier de publieke uitingen van uw ideologie en de problemen die daaruit voortvloeiden voor te stellen. U verklaart dat u reeds als leerling op school, toen u in de zesde of zevende klas zat, deze ideeën begon te ontwikkelen. Later schreef u artikels hierover, las u deze artikels voor in de moskee, besprak u uw ideeën met andere mensen in de moskee en met uw leerlingen in de periode op de school waar u les gaf (zie CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter op geen enkel moment dat u ernstige problemen ondervond omwille van het feit dat u in het openbaar sprak over uw gedachtengoed. Zo zegt u dat u met uw leerlingen sprak over uw ideeën in verband met religie en dat iedereen aanhanger was van uw ideeën, u herhaalt zelfs dat de leerlingen dit graag hadden en dat ze u steunden (zie CGVS, p. 11). De directeur van uw school was op de hoogte van uw activiteiten, u las hem zelfs uw artikels voor op de dag van de leerkracht. De directeur en uw collega's bleven neutraal en gingen niet tegen u in of met u mee (zie CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat uw leerlingen u allemaal steunden en dat uw directeur en collega's u lieten begaan. Indien u daadwerkelijk ideeën had verspreid die lijnrecht ingingen tegen de gangbare religieuze en maatschappelijke normen in Afghanistan kan er aangenomen worden dat u tegenkanting zou ervaren hebben vanwege de directie, collega's of leerlingen. Ook uw verklaringen over uw activiteiten in de moskee zijn weinig aannemelijk. U verklaart dat u uw artikels voorlas, voor groepen mensen sprak en een-op-een gesprekken voerde in de moskee (zie CGVS, p. 12). U zegt dat de personen die zich als moslims beschouwden niet hielden van uw verklaringen en dat de persoon die na u sprak zei dat u satanische en ongelovige woorden sprak (zie CGVS, p. 13). Gevraagd naar de reactie van de mullah van de moskee antwoordt u dat hij negatief reageerde en praat u ontwijkend over de algemene situatie in Afghanistan waar veel mensen gedood worden en het doden van een Hazara als een goede daad

beschouwd wordt door sommige soennieten (zie CGVS, p. 13). Wanneer het CGVS u vraagt naar de concrete reactie van de mullah, zegt u dat hij uw woorden satanisch noemde en u als een ongelovige beschouwde, u omschrijft zijn reactie dus op identieke wijze als de reactie van de persoon die na u sprak in de moskee. Op de vraag of het mogelijk was nog in de moskee te spreken over uw ideeën nadat de mullah u een ongelovige had genoemd, antwoordt u dat u daarna geen tijd meer had om te schrijven en dat u niet meer sprak (zie CGVS, p. 13). Wanneer u gevraagd wordt hoe de mullah reageerde de eerste keren dat u in de moskee sprak, verklaart u dat ze u de eerste keren uitlachten en dat ze u niet ernstig namen omdat ze niet graag hoorden wat u zei (zie CGVS, p. 13). U kan echter niet verklaren waarom ze u niet ernstig namen, u zegt enkel dat de reden daarvoor bij hen ligt. De manier waarop u de reacties van de mullah en gelovigen in de moskee omschrijft maakt het geenszins aannemelijk dat u daadwerkelijk ideeën zou verspreid hebben die ingingen tegen de gangbare religieuze normen en dat u daardoor problemen zou ondervonden hebben. Het is bevreemdend dat de mullah u eerst zou laten begaan en u zelfs uitlachte en dat hij u later een goddeloze zou noemen. Uw verklaring dat u niet ernstig genomen werd omdat men niet graag hoorde wat u zei, houdt geen steek, als u werkelijk anti-religieuze ideeën verspreid had, kan immers verwacht worden dat u net wel ernstige tegenkanting zou ondervinden. Wat betreft uw activiteiten in Kabul de voorbije jaren stelt het CGVS vast dat u daar geen ernstige problemen ervaarde omwille van uw gedachtengoed. U verklaart immers dat u in Kabul in de moskee sprak en dat de mullah van de moskee minder sterk reageerde dan de mensen in uw regio (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw gedrag met betrekking tot een ruimdenkende ideologie weinig doorleefd is. Wanneer het CGVS vraagt of u nog mensen in Afghanistan kent die ideeën hebben zoals u en die artikels schrijven, vernoemt u de schrijver Asad Buda. U geeft echter toe dat u geen websites of informatie op het internet las over zulke ideeën en dat u geen andere mensen ontmoette die zulke artikels schreven of protesteerden tegen de gangbare normen (zie CGVS, p. 13). Dit is opmerkelijk want als hooggeschoolde inwoner van Kabul moet u toch de mogelijkheid gehad hebben om informatie te vinden of kennis te maken met gelijkgestemde personen. Op de vraag of er plaatsen zijn in Kabul waar mensen samenkomen om te spreken over zulke ideeën, antwoordt u dat mensen samenkomen in de moskee of bij religieuze en andere ontmoetingen. Wanneer het CGVS expliciet vraagt of mensen die tegen religie gekant zijn ergens kunnen samenkomen om daarover te spreken antwoordt u vreemd genoeg dat de moskeeën een plaats zijn voor die mensen (zie CGVS, p. 14). Dat u geen enkel contact heeft met personen die zich engageren op het vlak van liberale ideeën en dat u moskeeën aanduidt als de plaatsen waar mensen die anti-religieus zijn samenkomen om te spreken over hun overtuiging wijst erop dat u geen enkel besef heeft van wat het inhoudt om in Afghanistan publiekelijk gekant te zijn tegen de gangbare religieuze normen. Dit alles tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan.

Gevraagd naar de concrete problemen die u ervaarde omwille van uw overtuigingen, antwoordt u dat uw belangrijkste probleem was dat mensen u niet waardeerden (zie CGVS, p. 14). Dat mensen u niet waardeerden kan uiteraard bezwaarlijk als een daad van vervolging beschouwd worden. Verder zeiden mensen dat u een ongelovige was (zie CGVS, p. 14). Behalve het feit dat mensen zeiden dat u een ongelovige was, is er echter niets gebeurd en u bent nooit persoonlijk bedreigd geweest omwille van uw overtuigingen (zie CGVS, p. 14). Bovendien is hierboven reeds vermeld dat uw verklaringen over de mullah en anderen in de moskee die u ongelovig noemden weinig overtuigend.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaan bent met vooruitstrevende religieuze en maatschappelijke ideeën op zich niet voldoende is om te besluiten dat u risico loopt op vervolging. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "based on the preceding analysis, UNHCR considers that persons perceived as contravening Sharia law, including persons accused of blasphemy and converts from Islam, as well as members of minority religious groups, may be in need of international refugee protection on the ground of religion or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case". Ten aanzien van uw vrees vervolgd te worden, dient gesteld te worden dat u er niet in slaagde deze vrees in concreto toe te lichten. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet slaagde u er niet in uw propagerende activiteiten en de daaruit volgende moeilijkheden geloofwaardig voor te stellen.

Verder vreest u vervolgd te worden omwille van de buitenechtelijke liefdesrelatie die u gehad heeft met Z., een Pashtoun meisje. Uw relaas met betrekking tot de relatie is echter weinig geloofwaardig en aannemelijk. U verklaart dat u Z. leerde kennen in 1392 (gregoriaanse kalender maart 2013-maart 2014) toen ze een cursus volgde bij u in Kabul, dat jullie een geheime relatie begonnen in Kabul, dat jullie verder contact hielden na uw huwelijk met S. en dat jullie uiteindelijk samen wegliepen op 4 mizan 1394

(gregoriaanse kalender 26 september 2015). Hoewel jullie gedurende twee jaar samen waren en naar eigen zeggen "heel close" waren (zie CGVS, p. 15), blijkt u zeer weinig te weten over Z.. Zo verklaart u dat Z. afkomstig is uit Qarabagh, maar weet u vreemd genoeg niet om welke reden ze van Qarabagh naar Kabul verhuisde (zie CGVS, p. 15). U bent evenmin zeker met wie ze samenwoonde in Kabul, u zegt vaagweg "ik denk met haar tante of zo, iemand van haar familie" (zie CGVS, p. 15). Ook over Z.'s familie weet u nauwelijks iets. Zo kent u de namen van haar zussen en broer niet en weet u niet welk beroep haar vader uitoefent (zie CGVS, pp. 15, 16). Dat u Z.'s familie nooit ontmoet heeft, geldt niet als voldoende verschoningsgrond voor dit gebrek aan kennis, er kan immers verwacht worden dat u zich bij het meisje met wie u een liefdesrelatie had informeerde over haarzelf en haar familie, maar dit deed u niet (zie CGVS, p. 16). Het is opmerkelijk dat u enerzijds verklaart dat u van Z. hield, dat u met haar wou samenwonen en trouwen en dat jullie uiteindelijk vluchtten om samen te zijn (zie CGVS, p. 16), en dat u anderzijds zo weinig over dit meisje weet. Verder zijn uw verklaringen over de aanhouding door de politie en uw daaropvolgende vlucht weinig doorleefd. Zo zegt u dat de politie u en Z. tegenhield en dat u de politieagenten geld aanbood zodat ze jullie zouden laten gaan, maar ze lieten enkel u gaan (zie CGVS, p. 17). Op de vraag wat u dan deed, antwoordt u dat de politieagenten u bedreigden omdat ze uw geld afgenomen hadden en dat u dan naar Kabul ging en vervolgens naar Nimroz. Hoewel u een liefdesrelatie had met Z. en jullie van plan waren samen naar Kabul of Pakistan te vluchten, maakt u op geen enkel moment gewag van een poging om Z. te helpen of te bevrijden wanneer bleek dat de politie u liet gaan en haar niet. Ook uw beschrijving van de reactie van uw familie toen u hen vertelde wat er gebeurd was is bijzonder beknopt en weinig doorleefd, u zegt namelijk enkel dat ze droevig waren (zie CGVS, p. 18). Het is weinig aannemelijk dat uw familieleden enkel droevig waren toen ze vernamen dat u gevlucht was met de vrouw met wie u een buitenechtelijke relatie had en dat u op het punt stond naar het buitenland te vluchten en uw familie achter te laten. Verder is het opmerkelijk dat Z. het risico zou genomen hebben om een seksuele relatie buiten het huwelijk te hebben met u. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie toegevoegd is aan het administratieve dossier, blijkt immer dat alle gevallen van voorhuwelijks of buitenechtelijke seks beschouwd worden als "zina". Volgens de Afghaanse wetgeving is "zina" een ernstige misdaad die bestraft wordt met een gevangenisstraf van vijf tot vijftien jaar. Volgens de "sharia", de traditionele wetgeving, is de straf voor "zina" geseling en/of dood door steniging. Z. nam met andere woorden een enorm risico door een relatie buiten het huwelijk met u aan te gaan, temeer daar u Hazara bent en zij Pashtoun is. Het is dan ook weinig aannemelijk dat ze excuses verzoon om uit het huis te gaan om vervolgens op openbare plaatsen in Kabul zoals schrijnen en internetcafés af te spreken met u (zie CGVS, p. 15, 16). U verklaart dat jullie kennissen probeerden te vermijden, maar gezien jullie afspraken op openbare plaatsen komt dat weinig geloofwaardig over. Dat jullie van plan waren om samen te vluchten naar Kabul of Pakistan omdat jullie deze bestemmingen als betere plaatsen beschouwden om naartoe te gaan (zie CGVS, p. 17) is in deze context ook bevreemdend. Jullie hadden immers allebei familie in Kabul, dus jullie liepen het risico daar betrapt te worden door familie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. De certificaten en puntenlijsten van uw middelbare school en universiteit hebben evenmin betrekking op de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Wat betreft de handgeschreven artikels die u voorlegt, merkt het CGVS op dat u geen enkel bewijs voorlegt dat deze artikels affectief door u geschreven zijn en dat u ze voorlas in de moskee. Zoals hierboven reeds uiteengezet werd, zijn uw verklaringen over het verkondigen van uw overtuigingen in de moskee, onder meer aan de hand van artikels, weinig overtuigend. Bovendien constateert het CGVS dat u niets anders deed met deze artikels, u geeft zelf aan dat ze nooit gepubliceerd zijn geweest (zie CGVS, p. 13). Met betrekking tot de schriftelijke toelichting die via uw advocaat op 4 mei 2016 aan het CGVS bezorgd werd, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen in deze brief op een aantal punten verschillen ten opzichte van de verklaringen die u slechts twee dagen eerder aflegde bij het CGVS. Zo zegt u in deze brief onder meer dat de taliban u een ongelovige noemden en dat u ervan beschuldigd werd tegen de islam en de menselijkheid te zijn. Hoewel u tijdens het gehoor uitgebreid de kans kreeg te vertellen over de problemen die volgden uit uw gedachtengoed, heeft in deze context u op geen enkel moment de taliban vermeld. Verder verklaart u in de brief dat vrienden u belden en zeiden dat iedereen op de hoogte is van uw problemen, zelfs het districtshuis. Bovendien zou de politie ook uw huis doorzocht hebben. Het is opmerkelijk dat u deze feiten niet vermeldde tijdens uw gehoor op 2 mei 2016. Dat u moe was en hoofdpijn had tijdens het gehoor kan niet als voldoende verschoningsgrond beschouwd worden.

Verder legt u na het gehoor door het CGVS kopieën van twee dreigbrieven met verwijzingen naar uw ideologie en uw buitenechtelijke relatie die u recent zou ontvangen hebben voor. U maakt tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS geen gewag van dreigbrieven, meer nog, u

zegt dat u nooit direct bedreigd bent geweest omwille van uw ideologie (zie CGVS, p. 14). Dat u deze brieven acht maanden na uw vlucht en enkele jaren nadat u begon te spreken in het openbaar over uw overtuigingen plots zou ontvangen hebben is dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen. Verder wordt in de eerste brief iedereen opgeroepen u te identificeren en de moskee, het districtshuis of de taliban te informeren, er wordt ook vermeld dat zowel het districtshuis als de taliban op de hoogte zijn van het incident. Dat in eenzelfde brief de bevolking wordt opgeroepen zowel het districtshuis als de taliban te informeren over uw aanwezigheid is bevreemdend, zeker gezien het feit dat het district niet onder controle van de taliban staat en er volgens uw eigen verklaringen zelfs geen taliban aanwezig zijn in Jaghuri (zie CGVS, p. 9). Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het document. Er moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. Het feit dat beide brieven na uw gehoor aan het CGVS bezorgd werden en dat de inhoud ervan opvallend overeenstemt met uw asielrelaas doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van deze brieven die mogelijk in functie van uw asielrelaas zijn opgesteld.

Wat betreft de verdwijning van uw vader op 2 hoet 1393 (gregoriaanse kalender 21 februari 2015) dient tot slot nog opgemerkt te worden dat u op geen enkel moment zijn verdwijning relateert aan uw eigen problemen. U zegt dat uw vader verdween toen hij onderweg was naar Ghazni stad en dat dit soort verdwijningen frequent gebeuren in uw regio (zie CGVS, p. 5). U verklaart dat hij huisbewaarder was in een school en dat hij mogelijk omwille van zijn job het doelwit was van de taliban maar u heeft geen specifieke aanwijzingen dat dit effectief het geval was. U brengt bijgevolg geen elementen aan die erop wijzen dat uw vader het slachtoffer was van persoonlijke vervolging in plaats van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016

blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u de voorbije jaren reeds gedurende lange tijd in Kabul verbleef. Van 1389 tot 1392 (gregoriaanse kalender maart 2010 tot maart 2014) studeerde u aan de Kateb Universiteit in Kabul en zo verbleef u vier jaar in Kabul. Nadat u uw studies beëindigde, verbleef u soms in Kabul en soms in Ghazni (zie CGVS, p. 3). U bent dus zeker vertrouwd met de stad Kabul. Bovendien heeft u een uitgebreid familiaal netwerk in Kabul. Zo heeft u een paternale oom, een paternale tante en een maternale tante die in Kabul wonen (zie CGVS, p. 6). Uw oom in Kabul is eigenaar van een winkel en heeft bijgevolg een zeker inkomen, wat hem de mogelijkheid zou geven u tijdelijk enige ondersteuning te geven. Daarenboven wonen uw stiefmoeder, uw vier broers en drie zussen en uw echtgenote sinds een maand voor het gehoor door het CGVS in het huis van uw paternale tante in Kabul. U verklaart dat zij verhuisden van Ghazni naar Kabul omdat de plaats waar ze eerder woonden onveilig is; hieruit blijkt dat uw familie Kabul als een veilig alternatief beschouwt. Aangezien uw stiefmoeder, broers, zussen en echtgenote terecht konden bij uw paternale tante in Kabul kan er verder aangenomen worden dat uw tante u ook tijdelijk onderdak zou kunnen verschaffen. U geeft zelf ook aan dat een van de redenen waarom u in Kabul studeerde is dat uw twee tantes en een oom daar woonden en dat zij u konden helpen (zie CGVS, p. 8). Vermits u eerder al op de hulp van uw familie in Kabul kon rekenen, is er geen reden om aan te nemen dat uw familie u niet opnieuw zou helpen indien u zich zou vestigen in Kabul. Tenslotte stelt het CGVS vast dat u, als jonge, hooggeschoolde Afghaan, in staat moet zijn werk te vinden in Kabul. U heeft een universitair bachelorsdiploma in de economische wetenschappen, meer bepaald handelseconomie, u spreekt naast uw moedertaal Dari ook Engels en Pashtou, en u gaf al eerder blijk van zin voor initiatief door tijdens uw studies een cursus voor laaggeschoolden te starten en les te geven. Verder heeft u ook enige werkervaring als leraar wiskunde (zie CGVS, p. 11). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Volgens hem is het algemeen geweten dat de taliban en andere extremisten niet aarzelen om geweld te gebruiken, wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan. Hij voelt zich aan zijn lot overgelaten. Hij stelt dat het CGVS geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker. Hij is formeel dat zijn verklaringen oprecht zijn en dat de feiten (doodsbedreigingen vanwege de taliban omwille van het verkondigen van zijn liberale ideeën over de islam) zich wel degelijk op die manier hebben voorgedaan. Hij meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. De redenen die het

CGVS aanhaalt, kunnen volgens hem niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij meent dat zijn toelichting wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig was. Hij stelt dat hij een ruimdenkend en beschaafd persoon is die het in Afghanistan had aangedurfd om tegen de stroom in te varen en om gevoelige onderwerpen, waaronder de islam en de positie van de vrouw in de samenleving, publiekelijk in vraag te stellen. Volgens hem heeft het CGVS zijn moeilijkheden fout ingeschat. Hij stelt dat hij inzake zijn opvattingen en het verkondigen ervan een evolutie heeft ondergaan: *“Daar waar hij in de beginperiode eerder afwachtend te werk ging en alles in het werk stelde om geen moslims te schofferen, veranderde hij mettertijd in zijn houding en in zijn taalgebruik. Daar waar verzoeker aanvankelijk eerder voorzichtige gesprekken voerde van man tot man, evolueerde hij later naar groepslezingen waar hij, meer en meer, minder verhullende woordenschat hanteerde. Het was pas toen verzoeker zich nadrukkelijker begon te profileren en zijn liberale opvattingen mettertijd vuriger begon te verkondigen, dat het geduld van de mullah en van moslims die voor een eerder streng islamitische opvatting stonden, opgeraakte en dat verzoeker in moeilijkheden was gekomen. In het begin werd verzoeker in de moskee als een zonderling aanzien en liet zijn omgeving hem begaan. Mettertijd werd de achterdocht rondom verzoeker groter en werden de reacties tegen verzoeker scherper en negatiever. [...] Het CGVS heeft ten onrechte deze evolutie in verzoekers handelswijze niet goed ingeschat. Nochtans biedt deze evolutie in zijn handelen wel degelijk een begrijpelijke verklaring voor de reactie van zijn omgeving; die aanvankelijk eerder ‘neutraal’ stonden tegenover verzoeker; doch mettertijd verzoeker begonnen te beschuldigen een ongelovige te zijn.”* Verder wijst verzoeker erop dat verweerder het verkeerd voorstelt indien hij voorhoudt dat verzoeker ‘anti-religieus’ zou zijn; hij is niet tegen religie als zodanig, maar wél tegen intolerante moslims die een radicale invulling van de islam nastreven en die een extremistische kijk op het leven hebben, waarbij zij de religie misbruiken. Hij meent dat hij tijdens zijn gehoor wel degelijk over concrete bedreigingen heeft gesproken, namelijk dat zijn omgeving na verloop van tijd uiterst vijandig werd ten opzichte van hem en signalen gaf dat het een goede daad is om een Hazara te doden. Dat hij geen specifieke websites bezocht op zoek naar mensen met gelijkaardige opvattingen, is volgens hem op zich niet relevant en mag op zich geen reden zijn om zijn geloofwaardigheid in vraag te stellen. Hij wijst ook op zijn uitdrukkelijke vermelding van de schrijver Asad Buda.

Voorts acht verzoeker zijn verklaringen over zijn liefdesrelatie met Z. wel degelijk overtuigend en geloofwaardig. Hij meent dat het CGVS spijkers op laag water zoekt waar erop wordt gewezen dat hij niet alle details over Z.’s familiale achtergrond wist te geven. Dit doet volgens hem geen afbreuk aan zijn relatie met Z.. Hij stelt dat verweerder het foutief voorstelt als zou verzoeker niets hebben gedaan om Z. te bevrijden uit de handen van de politie toen zij op de vlucht waren. Hij meent dat hij alles heeft gedaan wat in de gegeven omstandigheden enigszins mogelijk was. Verzoeker verwijt het CGVS een gebrek aan inlevingsvermogen.

Verder meent verzoeker dat verweerder geen of minstens onvoldoende rekening hield met de bijgebrachte nieuwe stukken, namelijk de dreigbrieven aan zijn adres, die volgens hem wel degelijk aantonen dat in Afghanistan wordt vervolgd. Hij wijst erop dat verweerder enkel verwijst naar algemene informatie over corruptie bij het verkrijgen van allerlei documenten en het is voor hem duidelijk dat verweerder geen of minstens onvoldoende onderzoek heeft gevoerd naar de voorgelegde nieuwe documenten en zich ten onrechte verschuilt achter deze algemene informatie. De voorgelegde documenten vormen volgens hem minstens een begin van bewijs van zijn moeilijkheden.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er voor hem geen vestigingsalternatief bestaat in Kabul. De weinige familieleden die hij er heeft, zijn niet bereid om hem onderdak en opvang te geven, uit vrees voor represailles vanwege zijn vervolgers, zo stelt verzoeker. Tevens wijst hij erop dat hij ingeval van terugkeer naar zijn geboorteregio na een afwezigheid in het buitenland op zich reeds grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico’s van dien.

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 6 december 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een aanhoudingsbevel vanwege mullah A. lastens verzoeker samen met een vertaling bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Per drager brengt verweerder op 12 december 2016 samen met een aanvullende nota het EASO *Country of Origin Information Report “Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd omwille van zijn liberale ideeën over onder meer de islam en vrouwen. Hij zou deze ideeën publiekelijk hebben geuit. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn beweerde liberale ideeën publiekelijk heeft geuit, (ii) het feit dat hij geen enkel contact heeft met andere personen van gelijke gezindte en zelfs stelt dat anti-religieuze mensen in de moskee samenkomen erop wijst dat hij geen enkel besef van wat het inhoudt om in Afghanistan publiekelijk gekant te zijn tegen de gangbare religieuze normen, (iii) hij nooit persoonlijk werd bedreigd omwille van zijn overtuigingen, (iv) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Afghanistan geen sprake is van vervolging louter omdat men er vooruitstrevende religieuze en maatschappelijk ideeën op na houdt, (v) evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde buitenechtelijke relatie met Z. gelet op (a) zijn gebrekkige kennis van Z. en haar familie, (b) de ongeloofwaardige reactie van zijn familie en (c) het onaannemelijk grote risico in hoofde van Z. van het aangaan van een buitenhuwelijkse relatie in Afghanistan, (vi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, en (vii) er geen specifieke aanwijzingen zijn dat de verdwijning van zijn vader op 21 februari 2015 in hoofde van verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging inhoudt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van enkele van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen, hetgeen op zich evenwel niet kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Doorheen het verzoekschrift slaagt verzoeker er immers nog steeds niet in om, in zoverre enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn beweerde vooruitstrevende opvattingen en de publiekelijke uiting ervan (*quod non*, zie *infra*), aannemelijk te maken dat hij persoonlijk wordt bedreigd omwille van deze opvattingen. Verzoeker verklaarde immers zelf dat zijn grootste probleem is dat mensen hem niet waarderen (gehoorverslag CGVS, p. 14). Betreffende de dreigbrieven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker acht maanden na zijn vlucht en enkele jaren nadat hij zou zijn begonnen met het verkondigen van zijn ideeën plots zou worden bedreigd. Dit klemmt des te meer daar de inhoud van de dreigbrieven, waarin wordt opgeroepen om de moskee, het districtshuis of de taliban te informeren, niet geloofwaardig is en bovendien niet in overeenstemming met verzoekers eigen verklaringen over de aanwezigheid van de taliban in zijn geboorteregio. Verzoekers verweer dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar deze dreigbrieven omdat enkel wordt gewezen op algemene informatie – die verzoeker overigens middels geen enkel stuk weerlegt – kan dan ook niet worden bijgetreden. Bovendien dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Tevens dient vastgesteld dat verzoeker slechts kopieën van deze dreigbrieven voorlegt, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. Hetzelfde kan overigens worden vastgesteld met betrekking tot het door verzoeker bij aanvullende nota bijgebrachte aanhoudingsbevel (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Verder dient vastgesteld dat, daar waar verzoeker stelt dat verweerder geen of minstens onvoldoende rekening hield met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, alsook met verzoekers persoonlijkheid en profiel, verzoeker nalaat *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze verweerder volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met deze elementen.

Waar verzoeker omschrijft dat zijn handelen met betrekking tot zijn religieuze en maatschappelijke opvattingen een evolutie doormaakte, dient vastgesteld dat deze voorstelling van de beweerde gang van zaken geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoeker laat immers nog steeds na een afdoende en aannemelijke verklaring te bieden voor het (ongeloofwaardige) feit dat de mullah en de gelovigen in de moskee waar hij zijn artikels voorlas, hem eerst lieten begaan en hem uitlachten. Dat zijn taalgebruik scherper werd naarmate hij meer sprak, is een blote *post factum*-verklaring, waarvan hij tijdens zijn gehoor geen enkele melding maakte. Overigens verliest verzoeker uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht wordt opgeworpen dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij op zijn school publiekelijk uiting zou hebben gegeven aan zijn beweerde ideeën en dat hij zelfs evenmin aannemelijk maakt dat hij überhaupt dergelijke ideeën heeft: *“U slaagt er echter niet in op een geloofwaardige manier de publieke uitingen van uw ideologie en de problemen die daaruit voortvloeiden voor te stellen. U verklaart dat u reeds als leerling op school, toen u in de zesde of zevende klas zat, deze ideeën begon te ontwikkelen. Later schreef u artikels hierover, las u deze artikels voor in de moskee, besprak u uw ideeën met andere mensen in de moskee en met uw leerlingen in de periode op de school waar u les gaf (zie CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter op geen enkel moment dat u ernstige problemen ondervond omwille van het feit dat u in het openbaar sprak over uw gedachtengoed. Zo zegt u dat u met uw leerlingen sprak over uw ideeën in verband met religie en dat iedereen aanhanger was van uw ideeën, u herhaalt zelfs dat de leerlingen dit graag hadden en dat ze u steunden (zie CGVS, p. 11). De directeur van uw school was op de hoogte van uw activiteiten, u las hem zelfs uw artikels voor op de dag van de leerkracht. De directeur en uw collega's bleven neutraal en gingen niet tegen u in of met u mee (zie CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat uw leerlingen u allemaal steunden en dat uw directeur en collega's u lieten begaan. Indien u daadwerkelijk ideeën had verspreid die lijnrecht ingingen tegen de gangbare religieuze en maatschappelijke normen in Afghanistan kan er aangenomen worden dat u tegenkanting zou ervaren hebben vanwege de directie, collega's of leerlingen. [...]Dat u geen enkel contact heeft met personen die zich engageren op het vlak van liberale ideeën en dat u moskeeën aanduidt als de plaatsen waar mensen die anti-religieus zijn samenkomen om te spreken over hun overtuiging wijst erop dat u geen enkel besef heeft van wat het inhoudt om in Afghanistan publiekelijk gekant te zijn tegen de gangbare religieuze normen.”* In tegenstelling met wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wordt er in de bestreden beslissing niet gesteld dat hij zelf anti-religieus zou zijn of dat zijn geloofwaardigheid in vraag wordt gesteld enkel omdat hij geen specifieke websites bezocht.

Voorts voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente motivering in de bestreden beslissing, die als vaststaand wordt beschouwd:

“Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit beschikbare informatie blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaan bent met vooruitstrevende religieuze en maatschappelijke ideeën op zich niet voldoende is om te besluiten dat u risico loopt op vervolging. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “based on the preceding analysis, UNHCR considers that persons perceived as contravening Sharia law, including persons accused of blasphemy and converts from Islam, as well as members of minority religious groups, may be in need of international refugee protection on the ground of religion or other relevant grounds, depending on the individual circumstances of the case”. Ten aanzien van uw vrees vervolgd te worden, dient gesteld te worden dat u er niet in slaagde deze vrees in concreto toe te lichten. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet slaagde u er niet in uw propagerende activiteiten en de daaruit volgende moeilijkheden geloofwaardig voor te stellen.”

Betreffende zijn beweerde buitenhuwelijkse relatie met Z. dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift opnieuw niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen. Waar verzoeker stelt dat het CGVS spijkers op laag water zoekt door te wijzen op zijn gebrekkige kennis van Z.'s familiale achtergrond en meent dat dit geen afbreuk aan zijn relatie met Z., komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, zonder deze gevolgtrekking *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden aanzien als een dienstig verweer. Overigens verliest verzoeker uit het oog dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat Z. in de Afghaanse context een buitenechtelijke relatie zou aangaan, in het bijzonder omdat zij en verzoeker met elkaar afspraken op openbare plaatsen en van een verschillende etnische origine zijn, alsook dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie enkel “droevig” reageerde op het nieuws over verzoeker en Z.. Waar verzoeker stelt dat hij alles deed wat in de gegeven omstandigheden mogelijk was om Z. te bevrijden uit handen

van de politie, dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan te herhalen dat hij geld aanbood, en hen smeekte om het meisje te bevrijden.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO *Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO *Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO *Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms

burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u de voorbije jaren reeds gedurende lange tijd in Kabul verbleef. Van 1389 tot 1392 (gregoriaanse kalender maart 2010 tot maart 2014) studeerde u aan de Kateb Universiteit in Kabul en zo verbleef u vier jaar in Kabul. Nadat u uw studies beëindigde, verbleef u soms in Kabul en soms in Ghazni (zie CGVS, p. 3). U bent dus zeker vertrouwd met de stad Kabul. Bovendien heeft u een uitgebreid familiaal netwerk in Kabul. Zo heeft u een paternale oom, een paternale tante en een maternale tante die in Kabul wonen (zie CGVS, p. 6). Uw oom in Kabul is eigenaar van een winkel en heeft bijgevolg een zeker inkomen, wat hem de mogelijkheid zou geven u tijdelijk enige ondersteuning te geven. Daarenboven wonen uw stiefmoeder, uw vier broers en drie zussen en uw echtgenote sinds een maand voor het gehoor door het CGVS in het huis van uw paternale tante in Kabul. U verklaart dat zij verhuisden van Ghazni naar Kabul omdat de plaats waar ze eerder woonden onveilig is; hieruit blijkt dat uw familie Kabul als een veilig alternatief beschouwt. Aangezien uw stiefmoeder, broers, zussen en echtgenote terecht konden bij uw paternale tante in Kabul kan er verder aangenomen worden dat uw tante u ook tijdelijk onderdak zou kunnen verschaffen. U geeft zelf ook aan dat een van de redenen waarom u in Kabul studeerde is dat uw twee tantes en een oom daar woonden en dat zij u konden helpen (zie CGVS, p. 8). Vermits u eerder al op de hulp van uw familie in Kabul kon rekenen, is er geen reden om aan te nemen dat uw familie u niet opnieuw zou helpen indien u zich zou vestigen in Kabul. Tenslotte stelt het CGVS vast dat u, als jonge, hooggeschoolde Afgaan, in staat moet zijn werk te vinden in Kabul. U heeft een universitair bachelorsdiploma in de economische wetenschappen, meer bepaald handelseconomie, u spreekt naast uw moedertaal Dari ook Engels en Pashtou, en u gaf al eerder blijk van zin voor initiatief door tijdens uw studies een cursus voor laaggeschoolden te starten en les te geven. Verder heeft u ook enige werkervaring als leraar wiskunde (zie CGVS, p. 11). Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat de weinige familieleden die hij in Kabul heeft, niet bereid zijn om hem onderdak en opvang te geven uit vrees voor represailles vanwege verzoekers vervolgers, doch uit het hoger gestelde blijkt dat verzoeker niet aannemelijk weet te maken dat hij zou worden vervolgd in zijn land van herkomst. Bovendien dient herhaald dat in de bestreden

beslissing terecht als volgt wordt gesteld: “*UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*” (de Raad onderlijnt) Dat verzoeker omwille van zijn verblijf in het buitenland veel aandacht zou trekken van de plaatselijke bevolking in zijn geboorteregio, is niet enkel een blote bewering die verzoeker met geen enkel stuk staft, maar is tevens een bewering die uit het oog verliest dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER